

Várakozva élni

Megújulás és a második eljövétel

Bevezető

Elnöki üzenet

„Szóljon meg, zengjen a harsona, az Úr Jézus ismét jó!” Ennek a jól ismert és szeretett éneknek a szavai visszhangoznak minden hetednapos adventista szívében, amint várjuk azt a nagy napot!

Az idén az őszi imaheti felolvasások témája igen időszerű: „Megújulás és Jézus második eljövetelére”. Ez a téma nagyon sok mindent foglal magába, ha az áldott reménységre gondolunk, arra, hogy mennyire sürgős és fontos hirdetésünk a hármass angali üzenet, a prófécia bizonyosságát, valamint az első és második feltámadás valóságát.

Milyen szerepe van a hármass angali üzenetnek az egyház megújulásában, és egyéni életünkben? Hogyan kapcsolódik a szentély tana ezekhez a fontos üzenetekhez? Milyen összefüggés van Krisztus második eljövetelének jelei, a megújulás és a misszióban való aktív részvétel között? Hogyan lehetünk biztosak Jézus második eljövetelében és a feltámadás reménységében? Mi a szerepe a millenniumnak és a második feltámadásnak a nagy küzdelem hátterén? Többek között ezeket a témákat fogjuk tanulmányozni ebben az erőteljesen megírt – hitem szerint –, Szentlélektől ihletett gondolatokat tartalmazó imaheti anyagban. Kérlek titeket, csatlakozzatok hozzám, miközben imádságos szívvel gondolkodunk ezekről a fontos témákról, és együtt várjuk a megújulás és reformáció végeredményét: az örök életet Istennel!

Isten áldása legyen mindnyájunkon, amint gyülekezeti családként összejövünk az Ige tanulmányozására és közös imára ezen a különleges imaheten!

Ted N. C. Wilson
a Hetednapos Adventista Egyház elnöke

A felolvasások szerzőinek bemutatása:

Gerald és Chantal Klingbeil szeretnek együtt tanítani, és szívükön viselik a fiatalok ügyét a Hetednapos Adventista Egyházban. Gerald – aki Németországból származik – az *Adventist Review* és az *Adventist World* [Adventista Világ] című magazinok társszerkesztője, emellett az Andrews Egyetem Teológiai Szemináriumának ösztöndíjas és közel-keleti tudományok szakának professzora. A dél-afrikai Stellenbosch Egyetem közel-keleti szakán Doctor of Letters (DLitt) fokozatot szerzett (ami a PhD [bölcsezdoktor] fokozatnál is magasabb az angolszász országokban). Az elmúlt két évben több adventista egyetemen tanított professzorként Dél-Amerikában és Ázsiában. Chantal, aki Dél-Afrikában született és nevelkedett, az Ellen G. White Intézet társigazgatója, munkájának fókuszában főként a gyermekek, a fiatalok és a fiatal felnőttek állnak. Chantal bölcsész-mesteri fokozattal rendelkezik nyelvészetből, amelyet a dél-afrikai Stellenbosch Egyetemen szerzett. Gimnáziumi tanárként, egyetemi professzorként dolgozott, otthon tanította gyermekeit, íróként és szerkesztőként is ismerik. Gerald és Chantal három kamaszlányt nevelnek, Hannah-t, Sarah-t és Jemimát, akik mellett nem unatkoznak.

első szombat

Erő a munka befejezéséhez

A HÁRMAS ANGYALI ÜZENET HIRDETÉSE

ÍRTA: TED N. C. WILSON

Lenyűgöző időben élünk. Akik rá tudnak hangolódni a bibliai próféciákra – úgy a Hetednap Adventista Egyházon belül, mint azon kívül –, felismerik, hogy Isten valami szokatlant tesz. Teljes szívvel hiszem, hogy Jézus hamarosan eljön! Habár konkrét dátumot senkinek sem szabad jövendölnie, ám a Bibliában Isten sok jelet adott nekünk, amelyek megelőzik az Úr eljövételét, és ezek teljességét most látjuk!

Ahogy tudjuk, a Biblia és a Próféta-ság Lelkének írásai megújulásra és reformációra szólítanak fel, ami azt jelenti, hogy teljesítjük Isten utasításait, hogy befogadhassuk a Szentlélek késői esőjét, ahogy azt Jóel 2. fejezete, Hóseás 6. fejezete és az Apostolok Cselekedetei 2. fejezete megjövendöli. Az utasításokat pedig szépen vázolja 2Krn 7:14 verse. Hozzánk is szól az Úr: „*s megalázza magát az én népem, amely nevémről neveztetik, s könyörög és keresi az én arcomat, és felhagy az ő bűnös életmódjával: én is meghallgatom őket a mennyből, megbocsátom bűneiket, és megszabadítom földjüket.*”

Amikor megalázzuk magunkat Isten előtt a Szentlélek hatalma által, buzgón imádkozunk vezetéséért, kutatjuk az Ő

Igéjét, és feladjuk személyes törekvéseinket, és engedjük, hogy az Isten elvezzessen bennünket az igazságra, akkor Ő meghallgat, megbocsát és meggyógyít bennünket. Szoros kapcsolatba von bennünket önmagával, hogy segíthessünk befejezni művét e földön.

Imádkozunk, ahogy sosem imádkoztunk még! Isten egy megújult, megreformált kapcsolatra hív, hogy felkészülhessünk azon próféta üzenetek hirdetésére, amelyeket maradék egyházára bízott. Dániel és Jelenések könyve próféciáinak hetednap adventista értelmezése segít a teológiai keret összetartani, célt és azonosságtudatot ad egyházunknak, valamint világos látást az egész világra kiterjedő misszióval kapcsolatban.

Isten arra szólít fel, hogy hirdessük a Jelenések könyve 14. fejezetében található hármias angyali üzenetet. Ha valaha, hát most jött el az ideje a hetednap adventisták által értelmezett üzenetnek ebben a szekularizált világban!

Fogadjuk be, higgyük el, újuljunk meg!

Ám mielőtt még hirdethetnénk, először egyénileg is meg kell ismernünk azok

tartalmát, be kell fogadnunk, el kell hinnünk, és meg kell újulnunk általuk. Hogyan hoznak megújulást életünkbe ezek az üzenetek? Ha magunkévá tesszük, akkor átalakítanak. Mivel tele vannak világossággal, így ha részünkké válnak, akkor átragyognak rajtunk mások felé. Így értjük meg, mennyire igazak ezek az üzenetek, és mivel szeretjük Istent, vágyunk arra, hogy másokkal is megosszuk ezt az életet megváltoztató igazságot.

Megbízásunk magától Jézustól származik, ahogy azt a Jelenések könyvében olvashatjuk. Ez a megbízás Isten maradék népének szól, és nem adatott senki másnak. A Bizonyosságtelekben ezt olvassuk: „Isten bizonyos értelemben örökként és fáklavivőkként állította a világba a hetednap adventistákat. Rájuk bízta a pusztuló világnak szóló utolsó üzenetet. Isten Igéjéből csodálatos világosság árad rájuk. A legkomolyabb és legjelentősebb munkát bízta rájuk: az első, a második és a harmadik angyal üzenetét. Nincs ennél fontosabb munka. Isten népe ne engedje, hogy bármi más lekösse a figyelmét!”²¹

„Mivel tele vannak világossággal, így ha részünkké válnak, akkor átragyognak rajtunk mások felé.”

A hármasszöveg üzenete

A korai adventhívők prédikálták a Jézus visszajöveteléről szóló üzenetet 1844-ben, és sajnos szembenéztek a nagy csalódással, ahogyan azt a Jelenések könyve 10. fejezete leírja. Munkájuk azonban ezzel nem volt teljes. Volt egy további üzenet, amit Isten általuk akart eljuttatni a világnak. Az üzenet három részből áll, és Jel 14:6–12 versei tartalmazzák.

Az első rész: Az első angyal üzenete (6–7. vers) hirdeti az örökkévaló evangéliumot, a Krisztus igazsága és kegyelme által elnyerhető üdvösséget, az Ő megigazító és megszentelő hatalmát. Az angyal bejelenti, hogy az ítélet ideje elérkezett, és hívja az embereket vissza az Isten igaz tiszteletére, s arra, hogy ismerjék el Őt Teremtőjüknek.

A felhívás, hogy az emberek Teremtőjüként tiszteljék Istent, automatikusan magába foglalja azt a köteleességet is, hogy azt a napot ünnepeljék, amit teremtői tettének a tiszteletére alapított. A teremtmények nem tisztelhetik Teremtőjüket, ha közben elutasítják a szombat – a hét hetedik napja – megszentelésére vonatkozó parancsot, amit maga Isten különített el, mint teremtői cselekedetének emlékművét. A megpróbáltatás idején, közvetlenül Jézus eljövetele előtt a hetedik napi szombat a nagy küzdelem homlokterébe kerül. Ellen White írja: „A hűség nagy próbája a szombat lesz, mert az igazságnak különösen vitatott pontja. A végső próbatétel idején éles határvonal fog húzódni Isten szolgálói és azok között, akik nem szolgálják Őt.”²²

Ahhoz, hogy úgy szolgáljuk Istent, mint Teremtőnket, késznek kell lennünk arra, hogy elutasítsuk az élet eredetéről szóló hamis elméleteket, beleértve az evolúciót. Lehetetlen a teista vagy az általános evolúcióban hinni, s közben azt állítani, hogy Isten a menny és a föld Teremtője, és minden ott lakozó életé. Tart-

sunk ki szilárdan hittünk mellett, hogy Isten hat, szó szerinti, egymást követő nap alatt teremtette szavával ezt a világot, és ugyanazzal a csodálatos szombattal koronázza meg a hetet, amit mi magunk hét naponta megünnepelhetünk.

Második üzenet. A második angyal üzenetét a 8. versben találhatjuk, amely kijelenti, hogy Babilon leomlott. Ezt az üzenetet először 1844-ben kezdték hirdetni. Mivel ez a kijelentés időrendben az ítéletet hirdető prófécia után következik, és mert az egyházak, amikre az üzenet utal, valaha tiszták voltak, ezért mondhatjuk, hogy azokra az egyházakra vonatkozik, amelyek időközben elutasították az ítéletről szóló figyelmeztetést.

A második üzenetben található kifejezést, „leomlott Babilon”, megismétli Jel 18:1–4 szakasza. Isten gyermekeit, akik még mindig Babilonban vannak, kihívják onnan, hogy ne legyenek részesek annak bűneiben, és ne kapjanak a csapásokból, amelyeket Isten kitölt rá. Babilont tehát azok az egyházak alkotják, amelyek a középkori egyház által továbbadott teológiai tévedéseket tanítják.

Harmadik üzenet: A 9–11. versekben található, harmadik angyal üzenete világos figyelmeztetést tartalmaz: ne imádjátok a fenevadat és annak képét, fel ne vegyétek jegyét. Ha így teszünk, az megsemmisüléssel jár. A harmadik üzenet tartalma az előző, 13. fejezet próféciján alapul. A fenevad a hitehagyó egyházat jelképezi. A második állat ebben a fejezetben, ami az Egyesült Államokat jelképezi, megalkotja a fenevad képét. A képmás meghatározása A nagy küzdelem című könyv 394–395. oldalán található.

Igen hálásak vagyunk a vallásszabadságért, ami sok országban megadatik, beleértve az Egyesült Államokat is. A bibliai prófécia szerint azonban közeledik az idő, amikor a vallásszabadságot szigorítani fogják, és az egyházak olyannyira ellenőrzésük alá vonják majd a kormány-

zatot, hogy az olyan törvényeket fog hozni, amivel teljesíti a hitehagyó egyházak kívánságait.³

A fenevad bélyege, vagyis egy olyan nap megünneplése, ami nem a hetedik napi szombat – olyan intézmény, ami egyértelműen a fenevad tekintélyét és hatalmát bizonyítja. Egy világszéles egyház vakmerően dicsekszik azzal, hogy az Isten által a teremtéskor alapított hetedik napi szombatot – mint pihenőnapot megváltoztatta vasárnapra. Más egyházak azzal magyarázzák a vasárnapünneplést, hogy Krisztus feltámadásának emlékére teszik. Egyik kitétel sem szerepel a Bibliában. Sajnos ennek következtében megszűnt Isten, mint a Teremtő tisztelete.

Döbbenetes hatás

A hitehagyó vallási vezetők nem lesznek képesek igei bizonyítékokkal alátámasztani állításukat, hogy a vasárnap a nyugalomnap, és ez haraggal tölti el őket. Ennek következtében a szombatünneplőket üldözni fogják és börtönbe zárják. Mindezen események közepette a hármass angyalai üzenet hirdetésének olyan hatása lesz, amelyet addig szem nem látott. Az emberek látni fogják, hogy Dániel, Máté, Márk, Lukács, a Jelenések és a Biblia egyéb próféciái pontosan úgy teljesednek, ahogyan a szombatünneplők szerint annak történnie kell. A fenevad képének megformálása és a vasárnap törvény jogerőre emelése nemzeti és nemzetközi összeomláshoz vezet.

Akik ragaszkodnak Megváltójukhoz, és nem hajlandók elvetni a hármass angyalai üzenetben talált igazságokat, ráébrednek arra, hogy végezniük kell kötelességüket, hirdetniük kell ezeket az üzeneteket, a következményeket pedig Istenre kell bízniuk. Ezt olvashatjuk rólu: „Izrael kedéstől fénylő arccal siketnek egyik helyről a másikra, hogy hirdessék a menny üzenetét. ... Csodálatos dolgok fognak történni. Betegek meggyógyulnak, és a hívők munkáját jelek és csodák kísérik. ... A föld lakóinak el kell döntenie, ki mellé állnak.”⁴

Izgalmas jövő

Testvéreim, ti mindnyájan, akik tanulmányoztatok a Dániel és a Jelenések könyvét! Ilyen izgalmas jövő vár ránk, miközben részt veszünk Isten nagy mű-

vének befejező szakaszában, e hatalmas bíró üzenetek hirdetésében! Isten valami szokatlanra készít fel most bennünket, ami hamarosan be fog következni: a Szentlélek kitöltésére a késői esőben, ami által megújulunk és készek leszünk bátran hirdetni ezeket a lenyűgöző üzeneteket!

Isten átalakítja azok szívét, akik hallják ezt a csodálatos üzenetet, akiknek meg kell hozniuk a döntést Krisztus mellett. Milyen kiváltság hirdetni a prófétai üzenetet, és alázatosan kérni Istentől a megújulást és a reformációt a Szentlélek hatalma által!

Készek vagyunk erre?

Mi, akik hiszünk a próféciákban, Krisztus igazságában és az ő közeli eljövételében, készek vagyunk-e megújítani Megváltónk iránti elkötelezettségünket azáltal, hogy követjük példáját, és figyelmeztetjük a világot és megosztjuk az emberekkel az Ő szeretetét? Készek vagyunk-e megosztani másokkal a megkülönböztető jellegű, profetikus hármass angyalai üzenetet? Készek vagyunk-e engedni, hogy Isten felhasználjon a földi történelem utolsó napjaiban arra, hogy szeretettel és erőteljesen hirdessük Isten megváltásának, szeretetének és ítéletének utolsó üzenetét?

Akkor először mi magunk fogadjuk be és higgyük el ezeket az üzeneteket, engedjük, hogy megújítsanak, reformra készítsenek és átalakítsanak, hogy az igazság fénye ragyoghasson rajtunk keresztül a sötétségben veszteglő világra!

Közeledik a nap, amikor felnézünk, és egy kis, fekete felhőt látunk, ami nem nagyobb, mint egy ember tenyerének a fele. Ám aztán egyre növekszik, ragyogóbb és ragyogóbb lesz. Angyalok milliói alkotják ezt a csodálatos felhőt, felette szívárvány ível, alatta villámlás látszik. A hihetetlenül csodálatos felhő közepében ott lesz Ő, akit olyan sóvárogva vártunk: Megváltónk és Urunk, Jézus Krisztus, aki úgy jön, mint királyoknak Királya és uraknak Ura. Micsoda nap lesz az!

Ha szeretnéd alázatosan átadni magad az Úrnak, aki ihlette a Dániel és Jelenések könyve íróit, aki adta a hármass angyalai üzenetet, és aki arra hív, hogy újulj meg általuk és hirdesd azokat; s aki képes üdvözíteni téged igazságának hófehér ruhája és megszentelő hatalma által, hogy egyre inkább hasonlítsd Őhöz;

ha szeretnéd kérni Őt, hogy használjon fel téged prófétai üzeneteinek hirdetésére a föld történelmének ebben a jelentőségteljes végidei órájában; akkor arra kérek, hogy most, miközben e sorokat olvasod, bárhol vagy is, hajtsd meg a fejedet, kötelezd el magad Jézus Krisztusnak és kérd Őt, hogy újítson meg téged az erőteljes, hármass angyalai üzenet megértése és elfogadása által. Ezután pedig adjon neked bátorságot és erőt, hogy oszd meg ezeket az elképesztő üzeneteket a világgal!

Jézus nemsokára jön!

- 1 Ellen G. White: *Testimonies for the Church* [Bizonyosságok]. Mountain View, Calif., 1948, Pacific Press Pub. Assn., 9. köt., 19. o.
- 2 Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 1985, H. N. Adventista Egyház, 538–539. o.
- 3 Uo., 396–397. o.
- 4 Uo., 544. o.

TED N. C. WILSON A HETEDNAPI ADVENTISTA EGYHÁZ ELNÖKE.

k é r d é s e k

elmélkedésre és megbeszélésre

1. Mit jelent az, hogy Jézus eljövételére türelmesen várakozva élünk?
2. Miért éppen a szombat lesz a hűség nagy próbája a végidőben? Vajon azt jelenti ez, hogy a negyedik parancsolat a legfontosabb?
3. Mi legyen figyelmünk középpontjában, miközben Jézus közeli eljövételére várunk? Mély, személyes kapcsolatot kiépíteni vele? Segíteni másoknak? Tanulmányozni a bibliai tantételeket?

Tudtam, hogy jössz!

JÉZUS KRISZTUS MÁSODIK ELJÖVETELÉNEK BIZONYOSSÁGA

Az egyik legpusztítóbb földrengés volt, ami valaha Örményországot sújtotta. 1988. december 7-én helyi idő szerint 11:41-kor Örményország északi, Spitak körüli részét erős, a Richter skála szerinti 6,8-as földrengés rázta meg, amely városokat rombolt le, házakat tett a földdel egyenlővé, és több mint 30 000 ember életét oltotta ki. Egy névtelen édesapa története, aki fiát kereste egy összeomlott iskolaépület romjai között, azóta is ezrekre volt mély hatással.

Az első rengés után az apa azonnal az iskolához rohant, ami teljesen összeomlott. Észben tartva évekkorábban tett ígéretét, pusztta kézzel kezdett ásni a romok között. „Mindegy mi történik, én mindig ott leszek neked” – mondta kisfiának, amikor a gyermek félt valamitől. Nagyjából behatárolta, hol lehetett a fia osztálya, és vesződséges munkával kezdte eltávolítani a téglákat és a betont. Mások is odaérkeztek, és mert látták a szörnyű pusztítást, megpróbálták őt elrángatni onnan. Őt azonban nem lehetett eltántorítani. Ígérete kötötte. Tüzoltók és mentősök igyekeztek lebeszélni tervéről az apát. Gázszivárgás miatt reális veszély

volt a robbanások sorozata. „Majd mi elvégezzük a munkát – mondták neki. – A fia semmiképpen nem élhette túl ezt a katasztrófát.”

Az apa azonban tovább ásott. Téglnként dobálta félre a törmelékot. Végül 38 órányi megfeszített munka után hirtelen meghallotta a fia hangját. „Apa te vagy az? Tudtam, hogy eljössz! Mondtam a többieknek, hogy ne aggódjanak, mert te megígérted, hogy értem jössz.” A férfi 14 gyermeket mentett meg azon a napon. Megtartotta az ígéretét.*

Mi is várakozunk

Mi is régóta várunk; mióta az angyalok feltették a tanítványoknak a kérdést: „Galileabeli férfiak, mit állotok nézve a mennybe? Ez a Jézus, aki felviteték tőletek a mennybe, akképpen jő el, amiképpen láttátok őt felmenni a mennybe” (ApCsel 1:11). Pál várt (Róm 12:11–13, 1Thessz 1:10); Péter várt (1Pt 1:7–9; 4:7; 2Pt 3:9–14); János várt (Jel 22:12, 20), Jézus több millió követője szintén vár, azóta is. Gyakran megtörtént, hogy azokat, akik a Mester dicsőséges visszajövetelére vártak, bebörtönözték, üldözték vagy kigúnyol-

ták. Máskor a langymelegség fenyegetett azzal, hogy a lelkes tanítványokat pattogatott kukoricát nassoló külső szemlélőkké változtatja, akiket jobban érdekelnek a legújabb elektronikus kütyük és hóbortok, mint az Úr eljövele. A várakozás nem mindig könnyű.

Mit tanulhatunk a korai keresztény egyháztól?

A korai keresztény egyház – ahogyan életét az Apostolok cselekedetei bemutatja, nagyszerű példát ad arra, hogyan várakozunk. Amikor már nem néztek az égre, akkor elkezdtek várakozni. Miközben várakoztak, elkezdtek imádkozni (ApCsel 1:14). Miközben imádkoztak, közelebb kerültek egymáshoz (ApCsel 2:1). Aztán megtörtént: az imádságos várakozás Szentlélektől ihletett lelkesedéssé alakult. A megújulás olyan szintű missziós lelkesedéshez vezetett, amit nem lehetett feltartóztatni. Péter bizonyoságtétele, amit a Szentlélek fordított le az emberek nyelvére, hogy azok szívéhez eljuthasson, tömeges megtérést eredményezett. Háromezer ember keresztelkedett meg azon a napon, és ez csak a kezdet volt (41. v.)

Az imádságos várakozás Szentlélektől

ihletett lelkesedéssé alakult.

Az imádságon alapuló testvériség, amely gondoskodott az újonnan létrejövő közösségről, és Isten igaz imádata növekvő gyülekezetet eredményezett, hiszen „*az Úr... minden napon szaporítja vala a gyülekezetet az üdvözülőkkel*” (47. v.). A félnk, kimerült, aggódó emberek missziós lelkületű, bátor, meggyőző igehirdetőkké váltak. Az üldözés szétszórta őket Samáriába, Kis-Ázsiába, Rómába, egészen a föld végső határáig. Miközben várakoztak, lelkesen beszéltek a feltámadott Megváltóról abban a világban, ami a keresztet a lehető legnagyobb bolondságnak tartotta (1Kor 1:18).

Két kulcsfontosságú tényező hajtotta őket előre: először is az, hogy Jézussal voltak. Olyan Megváltóról beszéltek, akit mélyesen ismertek. Személyesen megtapasztalták, mit jelent az, hogy „*Vélünk az Isten*”, és ez a megtapasztalás átalakította őket.

Másodszor: mélyen meggyökereztek a Szentírásban, és figyeltek a próféciaakra. Péter pünkösti prédikációja tele van ószövetségi idézetekkel. Látták Isten időzítését a Messiás érkezésében (Gal 4:4), és hittek abban is, hogy Fiának visszatérte is az Atya időzítése szerint fog történni.

Íme, amit mindenképpen meg kell tanulnunk a korai egyháztól: a régi tanítványokhoz hasonlóan nekünk is személyesen és meghitt módon kell megismer-nünk Megváltónkat. A kegyelmet nem lehet sem közvetíteni, sem továbbadni pusztán hallomás útján. Az üdvösséget sem nyerhetjük el vérségi kötelék vagy egyháztagság útján. A bizalmon alapuló várakozás alapja a személyes kapcsolat feltámadt Urukkkal; és ahhoz, hogy igazán megismerjük Őt, időt kell töltenünk vele imádságban, beszélgetésben és igetanulmányozásban.

Miközben várakozunk Jézusra, az is nagyon fontos, hogy megértsük Isten prófétai üzenetét, ami a mi időnkre szól.

A próféciaák idővonala 1844-ig tart, tehát azóta a vég idején élünk. Dán 9:24–27 segít megállapítani a 2300 este és reggel (vagyis nap) hosszú időszakának kezdetét, ami Dán 8:14-ben hangzott el, s ami miatt Dániel igencsak aggódott. A 70 hét, amely „levágatott” a nagyobb profetikus időszakról, Kr. e. 457-ben kezdődött, amikor a méd-perzsa király, I. Artaxerxész széles hatáskörrel ruházta fel Ezsdrást, és felhatalmazta, hogy „*az ezüsttel és arannyal pedig, amit jönnek lát-*

tok cselekedni, ... azt cselekedjétek” (Ezsd 7:18). Ez szabadságot adott Ezsdrásnak arra, hogy végre újjáépítse Jeruzsálem falait, ami egyértelmű láncszemként kapcsolja össze Dán 9:25 versét és a Jeruzsálem újjáépítéséről szóló rendeletet. A Biblia próféciai megbízhatóak. Amikor a próféták és látók által megjövendölt idő elérkezett, Jézus abban a pillanatban belépett a föld történelmébe, és örökre megváltoztatta azt. Ha Isten profetikus idővonalán a periódusok ennyire pontosak és megbízhatóak, mennyivel inkább bízhatunk Jézusban, aki ezt mondja: „*Ímé, eljövök hamar*” (Jel 22:12)!

Mennyire hamar a hamar?

A korai adventisták úgy gondolták, hogy a „*hamar*” az valóban hamar lesz. Életüket, fontossági sorrendjüket, reményeiket arra építették, hogy a történelem dicsőséges pillanata nagyon hamar bekövetkezik, és Jézus nemsokára eljön, hogy hazavigye megváltottait. Azóta azonban eltelt 170 év.

„Mennyire hamar az a hamar?” – tesszük fel a kérdést, miközben várakozunk. Igen, Jézus eljövételének jelei egyértelműen láthatók és egyre csak sűrűsödnek (Máté 24): láthatjuk, ahányszor csak bekapcsoljuk a tévét, rákattintunk a kedvenc Facebook oldalunkra, vagy olvassuk a híreket a háborúkról, a természeti katasztrófákról, az éhségről, a betegségekről, a kegyetlenségekről, az erkölcsi értékek válságáról és a társadalmi egyenlőtlenségekről. Ráadásul, ha a tükörbe nézünk, láthatjuk a laodiceai kö-zönyt. Világos, hogy ez a világ válságban van, erkölcsileg, gazdaságilag, szociálisan és társadalmilag egyaránt.

Az élet nem mehet így tovább az örökkévalóságig. Forrásaink korlátozottak, problémáink megoldhatatlannak látszanak, önzésünk határtalan. Mégis van reményiségünk, amit egyedül Krisztus adhat. A tanítványokhoz hasonlóan élhetünk egy tevékeny életet, miközben várakozunk. A tanítványokhoz hasonlóan mi is megragadhatjuk a Mester kezét, miközben várakozunk. A tanítványok-

hoz hasonlóan nekünk is megígéri Isten a prófétai reménységet, ami „*igen bizonyos*”, és úgy vezet bennünket, mint a sötét helyen világító lámpás (2Pt 1:19).

Pünkösdhöz hasonlóan mi is láthatjuk Isten Lelkének munkáját mindenütt a környezetünkben. A Jézus eljövételéről szóló üzenet átalakítja sokak életét, utat tör magának a kisvárosokba, a nagyvárosok szívébe, a dzsungelbe és a hegytetőkre. Azért várunk és azért szolgálunk, mert mindig is ez volt az életelve Isten gyermekeinek azóta, hogy látták Jézust távozni az ég felhői között.

Isten országa minden egyes imádsággal bővül. A világ szenvedése és fájdalmi közepette – és igen, a saját kínjaink közepette is – türelmesen várunk és bízunk. És azon a napon, ami túlragyog minden más napot, Üdvözítőnk és Királyunk karjába rohanunk, és ezt kiáltjuk: „*Jézus, tudtuk, hogy eljössz értünk, mert megígérted!*”

* A történet alapja: Jack Canfield és Mark Victor Hansen szerk.: *Erőleves a léleknek*. Budapest, 2010, Bagolyvár Kiadó.

k é r d é s e k

elmélkedésre és megbeszélésre

1. Hogyan várhatjuk tevékenyen Jézus eljövételét egy olyan világban, amelyben nincs helye Istennek?
2. Milyen összefüggés van a megújulás és a második advent reménysége között?
3. Miért vonja el sok dolog a figyelmünket, és miért csüggedünk el, miközben várjuk Jézust? Mi a csüggedés és a szétszórtság ellenszere?
4. Hogyan várakozhatunk hűségesen, mint Isten nagy családjának tagjai, és lehetünk áldás a körülöttünk élők számára?

„Egyedül Te vagy méltó”

ISTEN IMÁDATA ÉS A MÁSODIK ADVENT

A család sokáig gyűjtögetett álmai utazására. Amikor végre felszálltak a repülőgépre és elfoglalták a helyüket, megkönnyebbülve felsóhajtottak: „Vakáció, jövünk!” – majd elaludtak. Hat órával később felébredtek, amikor a gép már landolt, és éppen a kapuhoz kanyargott. Képzeljük el, mekkora meglepetés, sőt sokk érte őket, amikor látták, hogy az emberek nagykabátokba burkolóznak a hideg szél ellen! Ők a trópusokra vetek repülőjegyet, de Alaszkában landoltak.

El tudjuk képzelni a totális megdöbbenést? Valahogy rossz gépre szálltak fel, és senki sem vette észre. A balzsamos illatú levegő és a finoman lengedező pálmafák helyett jeges szél és a közeli havazás bizonyosságra várta őket.

Lehet, hogy mi nem szállunk rossz gépre, hogy aztán egészen más célállomáson landoljunk, de mi is elvéthetjük a történelem leginkább várt eseményét. A hosszú várakozásba belefáradunk, figyelmünket elvonja a média üzeneteinek áradata és a szórakozás sokféle fajtája, hitünket összezavarja az Istennel kapcsolatos sok modern elmélet, így mi, hetednap-i adventisták egy olyan harc kellős közepén találjuk magukat, ami azzal fenyeget, hogy darabjaira töri a közösségeket és gyülekezeteket. Az Isten imádatával

kapcsolatos viszály nem a zenei stílusok illetve a hangszerek körül folyik. Sokkal mélyebbre hatol, a kérdés lényegéig.

Kit imádsz?

Isten végidőben élő népét a hűségese imádat jellemzi. Tény, hogy a Jelenések 14. fejezetében szereplő első angyal, aki az ég közepén repül, és az örökkévaló evangéliumot hirdeti, ezt a felhívást intézi mindnyájunkhoz: „*Féltétek az Istent és néki adjatok dicsőséget: mert eljött az ő ítéletének órája; és imádjátok azt, aki teremtette a mennyet és a földet, és a tengert és a vizek forrásait*” (Jel 14:7).

Az imádat a Jelenések könyvének fő témája. Isten népe az Isten Bárányát imádjja, aki a királyi széken ül (Jel 4:10; 5:14; 7:11; 11:16). Ám mégis a Sátán, a sárkány az, aki a föld lakosainak imádatát kívánja és követeli (Jel 13:4, 8, 12, 14). Ő tudja, hogy annak kötelezzük el magunkat, amit vagy akit imádunk.

A harc tehát naponta dúl, szerte a bolygónkon. Vannak, akik tárgyakat imádnak. Valaha ezt bálványimádásnak nevezték, ma már materializmusnak. Mások embereket imádnak. 2010-ben a Baylor Egyetem professzorai, Paul Froese és Christopher Bader megjelentették az *Amerika négy Istene: Mit mondunk Isten-*

ről, és mit árul ez el rólunk? c. könyvet. Az alap gondolat az, hogy a vallási nézettekkel kapcsolatos kérdőívek eredményei alapján az amerikaiaknak négy különböző képük van Istenről: a parancsoló Isten, a jóságos Isten, a kritikus Isten és a távoli Isten. Talán szükségtelen is mondanunk, hogy az Istenről alkotott képünk egyértelműen alakítja az imádatunk módját. Azok az emberek, akik Istent távolinak és ítélkezőnek vélik (vagy kritikusnak), nagyon gondosan és liturgiai szempontból precízen imádják Őt. Ha Istent jóságosnak hisszük (hiszen valóban az), és nem szigorú parancsnoknak, akkor a „barátunknak” tartjuk Őt.

Úgy tűnik néha, mintha Istent mi magunk alakítanánk saját képmásunkra ahelyett, hogy elismernénk: Ő teremtett bennünket a saját képére és hasonlóságára (1Móz 1:27).

Imádat és megújulás

Izrael történelmének gyors áttekintése nyilvánvalóvá teszi az imádat és a megújulás közötti szoros kapcsolatot. Ezékiás templomi reformja és az imádat helyreállítása a páska ünneplésével folytatódott (2Kronika 29, 30). Csaknem egy évszázaddal később az ifjú Jósias király egy fontos megújulási folyamatot indít el

Izraelben, megtisztítva Júdát és Jeruzsálemet a magaslatoktól, Asera szobroktól és a bálványimádat más formáitól (2Krónika 34). Később Jósias újra megalapítja a páska ünneplésének illő formáját (vö. 2Krónika 35, különösen a 18. vers!).

Amikor Isten személyére összpontosítunk, akkor életünk megújul; fontossági sorrendünk átrendeződik; ráébredünk, kik vagyunk mi valójában (teremtmények); rájövünk, mennyire szerencsétlenek a törekvéseink, hogy önző módon alakítsuk saját sorsunkat. A lelki megújulástól egyenes út vezet imádatunk megújulásához.

Imádat és várakozás

Az imádat nem egy teológiai téma Isten végidei menetrendjében; az igaz imádat a hamis imádat ellenében nem ránk, hanem Teremtőnkre és Megváltónkra irányul. Mások ezt gyakorlati módon látják. Jakab így mutatja be ezt az imádatot: „Tiszta és szeplő nélkül való istentisztelet az Isten és az Atya előtt ez: meglátogatni az árvákat és özvegyeket az ő nyomorúságukban, és szeplő nélkül megtartani magát e világtól” (Jak 1:27).

Uruk dicsőséges eljövételére várva az Ő követői nem ülnek tétlenül kolostorokban, gyülekezetekben vagy az egyetemen, hogy lelkesen vitassák a második advent bonyolult teológiáját illetve időpontjának „lehetséges” kiszámítását. Inkább szívből dolgoznak a lakóközösségükért, szomszédaikért. Szolgálnak a hajléktalanokért, anyagi és lelki áldásaikat megosztják az elnyomottakkal és csüggedőkkel, ápolják a betegeket, végigkísérik útjukon a haldoklókat.

Az önzetlen szolgálat mindnyájunk számára kihívás. Gyakran azt jelenti, hogy elhagyjuk a komfortzónánkat, vagyis azokat a helyeket, amelyek az otthonunkra emlékeztetnek. Azt jelenti, hogy Jézus életformáját követjük, aki „önmagát megüresíté, szolgai formát vevén föl” (Fil 2:7). Ezt láthatjuk abban, ahogyan Jézus megmosta tanítványai lábát, beleértve Júdást is, aki végül elárulta Őt, és hallhatjuk, amint arra int, hogy kövessük az Ő példáját (Jn 13:15).

Imádat és a szombat

Kérdezzük meg bármelyik adventistát az Isten imádatáról, és egészen biztosan felmerül a szombat témája. Mi adventisták

szeretjük a szombatot. Eredetünkre emlékeztet, arra, hogy egy hatalmas Teremtő alkotott minket saját képére és hasonlatosságára (2Móz 20:8-11). Az elveszett Édenről is beszél nekünk, valamint arról, hogy Isten haza akar vinni bennünket. Bűnösök vagyunk, akiknek Megváltóra van szüksége, és akiket ki kell szabadítani „Egyiptomból” (lásd 5Móz 5:12-15). A teremtés és a megváltás fontos témák az istentiszteletünkben, és milyen nagy-szerű, hogy minden szombaton alkalmunk nyílik arra, hogy erre emlékezzünk!

A szombatra a Mester eljövételére való várakozásban is fontos szerepe van. Sátán képessége, hogy fel tudja cserélni a szombatot a vasárnapra, a Jelenések könyve végidei forgatókönyvében csúcsosodik ki, aminek központi témája az imádat igazi napja (Jel 13:11-17; 14:9; vö. Dán 7:25-tel, ahol a kisszarv hatalomról olvashatunk, ami „véli, hogy megváltoztatja az időket és törvényt.” Ellen White ezt jövendölte: „A bibliai szombat tisztelőit a törvény és a rend ellenségeinek fogják nevezni, akik ledöntik a társadalom erkölcsi korlátait, felfordulást és erkölcsi romlást okoznak, és Isten csapásait hozzák a földre.”*

Ellen White mély bepillantást engedő kommentárjai emlékeztetnek bennünket arra, hogy az istentisztelet napja nem csupán annak kérdése, hogy kinek melyik tetszik jobban, hanem élet-halál kérdés. Az Isten útja iránti elkötelezettségünk szilárd alapja a prófétai szó és a Megváltó személyes ismerete kell, hogy legyen, aki egyedül méltó az imádatra.

Nem kell félnünk

A Jelenések könyve igen zavaró olvasmány lehet. Ha csak a válságra, az üldözésre és Istennel szembeni ellenállásra gondolunk, akkor úgy érezhetjük, hogy ez túl sok, és félelem költözik szívünkbe. Ez a könyv azonban „Jézus Krisztus ki-

Úgy tűnik néha, mintha Istent mi magunk alakítanánk saját képmásunkra ahelyett, hogy elismernénk: Ő teremtett bennünket a saját képére és hasonlatosságára.

jelentése”, és nem csak a végső válságra összpontosít, hanem újra és újra rávilágít arra, milyen végtelen öröm lesz a Bárányt imádni, aki a királyi széken ül.

A 7. fejezet jó példa erre: János nagy sokaságot lát állni a trón körül, amelyet senki meg nem számlálhat. Nem tudnak csendben maradni, nem tudnak nyugton állni. „Az üdvösség a mi Istenünké, aki a királyiszékben ül, és a Bárányé!” (10. v.) – ezt kiáltják; és imádják Őt, aki lefizette megváltásuk végső árát. Örömük bepillantást enged abba, milyen lesz a mennyi békesség, és a megváltottak boldogsága. Imádatuk arra indít bennünket, hogy maradjunk hűségesek és készségesek a szolgálatra. Énekük olyan jövőbe enged bepillantást, amit el sem tudunk képzelni. Nincs fullasztó hőség, sem éhség, sem könnyek és félelmek, sem magány, mert „Isten letöröl szemükről minden könnyet” (17. v.). Csatlakozzunk már most hozzájuk az Isten imádatában!

* Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 1985, H. N. Adventista Egyház, 526. o.

k é r d é s e k

elmélkedésre és megbeszélésre

1. Hogyan válhat Isten imádta keresztény életünk hajtóerejévé?
2. Milyen összefüggés van az imádat és a szombat között?
3. Milyen kapcsolat van az igaz imádat és a második eljövétel között? Miért kaptuk azt a figyelmeztetést, hogy ne imádjuk a fenevadat?

Hogyan várakozzunk tehát?

A KITARTÓ VÁRAKOZÁS ÉS A MÁSODIK ADVENT

Igen felkavaró imahét volt ez az egyik adventista egyetemünkön. A lelkész a végidei eseményekről prédikált: „Jézus eljön hamar!” Olyannyira hamar – érezték a diákok, hogy a szülők telefonhívásokat kaptak az egyetemen tanuló palántáiktól, és a beszélgetések valahogy így zajlottak:

Lány: „Apa, Jézus nemsokára eljön! Eljövételének jelei már teljeseznek. Már itt van az ajtó előtt! Azt hiszem, abba kellene hagynom a tanulmányaimat, és házról házra járni, hogy ezt mindenkinek elmondjam!”

Apa: „Hát, nagyon örülök, hogy ennyire tetszik az idej imahét. Miért akarsz abbahagyni most hirtelen mindent?”

Lány: „De apa, ez sürgős! Nem élhetünk úgy, mint korábban! Jézus visszajön!”

Apa: „Nagyon nagy örömmel tölt el, hogy így beszélsz. De nem tudnád jobban szolgálni Jézust azután, hogy már megszerezted a diplomát? Nem tudnál kitalálni kreatív módszereket arra, hogy Jézusról beszélj az embereknek, miközben a tanulmányaidat is folytatod?”

A várakozás sokszor küzdelmes. „Mikor kapok végre ösztöndíjat?” – te-

szik fel a kérdést a diákok. „Mikor lesz már karácsony?” – kérdezik türelmetlenül a gyerekek. „Mikor leszek jobban?” – tűnődik a krónikus beteg. „A türelem rózsát terem” – mondták a régiek. De ez valahogy már kiment a divatból. Ma már a vágyak és célok azonnali teljesedését hirdeti minden.

Ábrahámnak és Sárának várnia kellett, egészen pontosan 25 évet (1Móz 12:4; 21:5). A várakozásnak voltak nehéz szakaszai. Ismael születése – 11 évvel Isten első ígérete után – kerülőútnak bizonyult, ami nagyon sok fájdalmat hozott minden érintettnek. Ábrahám és Sára mégis várakozott, egyre csak várakozott, és továbbra is az Isten által ígért földön lakott. Mint sokan mások, akik utánuk következtek, hit által éltek (Zsid 11:8–12) és bíztak Istenben, hogy teljesíti, amit mondott.

És így is lett. Így lesz azon a nagy napon is, amikor Megváltónk végül megjelenik az ég felhőiben. Jel 14:12 beszél nekünk Isten végidei népének jellemzőiről. Tudunk Jézus hitéről, és arról is, hogy a hűségesek megtartják Isten parancsolatait. Azzal a gondolattal visztol eléggé megküzdünk, hogy a „békessé-

ges térés” (12. v.; vö. Jel 13:10) is ennek a csoportnak az egyik alapvető tulajdonsága. Hűségesek, értik Isten végidei menetrendjét, hisznek az Isten által adott próféta ajándékban, mégis a legfontosabb jellemvonásuk, ami minden másnak értelmet ad: a békességes térés. Jel 13:10-ben a türelem és a kitartás szorosan kapcsolódik a hithez. Akik fel tudják ismerni a gonoszt, és ellenállnak a fené vad vonzerejének és küldönceinek, azok türelmesek, és ki fognak tartani. Nem lesznek megalkuvók, mégsem rejtőznek el kolostorokba és elhagyatott, vadonbeli helyekre. Szilárdan állnak hitükben akár a városokban, akár a világ mellékútjai mellett élnek is, és Jézus kezeként és lábaként a szolgálatra kötelezik el magukat (Mt 25:40) Jézus „legkisebb atyjafiái” iránt.

Várakozás a végidőben

Jézus egy elgondolkodtató történetet illeszt be a végidőről szóló prédikációi közé. Szemléletesen ábrázolja, miként folytatja le az ítéletet a világegyetem Királya, és a királyi trónterem jobb oldalán egy csoport bárányt, a bal oldalán pedig

kecskék csoportját helyezi el (vö. Mt 25:31–46). Egyértelmű, hogy Jézus nem az állattenyésztésről akar beszélni vagy a juhok, illetve a kecskék természetéről. Jézus történetében a Király a jobb keze felől álló igazakhoz szól, és elismerését fejezi ki irántuk amiatt, hogy élelmet adtak neki, amikor éhes volt; adtak neki egy pohár hideg vizet, amikor szomjas volt; felruházták, házukba fogadták. Jézus olyan szemléletesen írja le a jelenetet, hogy mi, az olvasók szinte látjuk az igazak tekintetét, ami szelíd, mint a bárányoké. „Uram, mikor láttuk, hogy éheztlél, és tápláltunk volna?” (37. v.) – kérdezik meglepődve. Akkor a király így válaszol nekik: „Bizony mondom néktek, amennyiben megcselekedtétek eggyel az én legkisebb atyámfiai közül, énvelem cselekedtétek meg” (40. v.).

A végidei várakozás: tevékeny várakozás. Beletartozik az is, hogy szolgálunk a nélkülözőknek és közösséget vállalunk a számkivetettekkel. Isten arra hív, hogy lépünk ki a komfortzónánkból, és karoljunk fel olyan embereket, akiket egyébként nem támogatnánk. Akár egy szekularizált, ám szegény belvárosi negyed befolyásközpontjában, akár egy kicsi és szerényen felszerelt, afrikai orvosi rendelőben; akár egy magasan kvalifikált, doktori fokozat elérését is biztosító oktatási intézmény előadótermében; akár valahol a vadon mélyén szolgálunk is, Isten azt szeretné, ha népe szerte a világon bizonyítaná, mit jelent az Ő eljövetele várni.

„Várva várjuk azt a lenyűgöző és félelmetesen fenséges jelenetet, ami lezárja a föld történelmét” – írja Ellen G. White. De nem szabad ölbe tett kézzel várnunk, hanem buzgón kell dolgoznunk az ünneplés eseményre gondolva. Senki ne helyezkedjen semleges pozícióba! Mindnyájan képviseljük Krisztust a tevékeny, buzgó szolgálatban, hogy megmentsük a lelkeket, akik egyébként elvesznének.*

Íme még egy szempont, amire a kintartó várakozás közepette oda kell figyelni: Megváltónkra várni, aki majd hazavisz bennünket, nem azt jelenti, hogy vészharangot kongatunk! A körülöttünk élő embereknek nincs szükségük a felfokozott izgalomra és a döbbenetes összeesküvés-elméletekre. A Szentírás megerősíti, hogy igenis léteznek sátáni erők, amelyek el akarják hitetni az embereket, akár a választottakat is (Mt 24:24). Az üldözés, a féltetajékoztatás, a tények hamis

Szilárdan állnak hitükben akár a városokban, akár a világ mellékútjai mellett élnek is, és Jézus kezeként és lábaként a szolgálatra kötelezik el magukat Jézus „legkisebb atyjafiai” iránt.

beállítása, a fanatizmus és a manipuláció mindig is hasznos eszközök voltak Isten főellenségének fegyvertárában.

Jézus azonban a végidőre szóló prédikációkban a szolgálatra és a misszióra helyezi a hangsúlyt. „És az Isten országának ez az evangéliuma hirdettetik majd az egész világon, bizonyosságul minden népnek; és akkor jő el a vég” (Mt 24:14). Milyen bátorító az a tudat, hogy Jézust nem lehet meglepni!

Kertet ültetni

Egy buszsofőrnek mindennap hét percet kellett várakoznia az út végén a következő fordulóig a város egy nagyon csúnya, elhanyagolt részén. Egyszer, miközben az indulásra várt, észrevett egy üres telket, ami tele volt szeméttel. Műanyag zacskók és egyéb hulladékok tömkelege borította a földet. A sofőrnek a nap elején és a nap végén minduntalan ezt a képet kellett szemlélnie. Aztán egy alkalommal elhatározásra jutott. Valamit tennie kell ez ellen a látvány ellen! Kiszállt a buszból, és egy nagy szemeteszákba elkezdte összegyűjteni a hulladékot. Hét perccel később ismét úton volt. Ez napi rutinná vált. Megállt, kiszállt a buszból, takarított egy kicsit.

Az emberek kezdtek figyelni a változásra. Amikor már az összes szemetet és mocskot eltakarította, a buszsofőr virágmagvakat és több zsáknyi virágföldet hozott a helyszínre. Az emberek, akik olvastak erről az újságban, rászoktak, hogy a busszal a végállomásig menjenek. Voltak, akik segítettek a sofőrnek a virágok ültetésében és a kert gondozásában. Mások csak élvezték a szép látványt. Napi hét perc elég volt ahhoz, hogy egy egész

környék lakóközössége változzon egy kicsit és fellelkesüljön.

A várakozásnak van egyfajta szét-szórtságot okozó és demoralizáló hatása. A legvégsőig megpróbál bennünket.

Isten azonban meg akar ajándékozni minket a végidei szentekre jellemző békecséges türéssel. Arra kapunk felhívást tőle, hogy várakozás közben csendben kutassuk a szívünket, elmélkedjünk, majd induljunk a munkába. Igen, Jézus hamar visszajön! Igen, olyan embereket keres, akik teljesen átadják neki szívüket és elméjüket. Ám miközben várakozunk, szolgáljuk Őt ott, ahol vagyunk – teljes szívünkben, lelkünkben és erőnkben (5Móz 6:5).

* Ellen G. White: *Testimonies to Ministers and Gospel Workers* [Bizonyosságtételek lelkeseknek és evangéliumi munkásoknak]. Mountain View, Kalifornia, 1923, Pacific Press Pub. Assn., 163. o.

k é r d é s e k

elmélkedésre és megbeszélésre

1. Már több mint 170 éve prédikálunk Jézus eljöveteleéről. Mit tanulhatunk azoknak a bibliai szereplőknek az életéből, akiknek szintén várakozniuk kellett?
2. A békecséges türés mely eleme okozza neked a legtöbb fejtorést és gyakorlati nehézséget? Miért?
3. Bárhol élsz is, hogyan lehetsz Jézus keze és lába – teljesen gyakorlati értelemben?

„...Prófétálnak a ti fiaitok és leányaitok”

A PRÓFÉTÁLÁS AJÁNDÉKA ÉS JÉZUS MÁSODIK ELJÖVETELE

1 837. január 25-én, szerdán este a New England-i államok lakói megdöbbenve nézték az eget, ami hirtelen vörös fényben kezdett tündökölni. A szemtanúk beszámolója szerint a vörös színű fénynyalábok szinte táncoltak a havas tájon. Sokan megrémültek az északi fény, illetve az *aurora borealis* különlegesen látványos megjelenése miatt, de nem úgy a 9 éves Ellen. A kislány súlyos balesete után lábadozott, ekkor még nem tudott felkelni az ágyából. Hálószobájának ablakából nézte a különös fényeket, s míg mások szinte sokkot kaptak a félelemtől, ő kitörő örömmel nyugtázta magában, hogy ez csakis Krisztus második eljöveteletét jelentheti. El sem tudta képzelni, hogy mást várjon, és másért dolgozzon egész életében, mint ezért! Ki volt ez a fiatal lány, aki ennyire sóvárogva várta Jézus eljöveteletét?

Ismerjük meg Ellen White-ot!

Ellen Gould White 1827-ben született és 1915-ben halt meg; élete kiemelkedő jelentőségű. Könyvein keresztül a mai napig hatalmas hatást gyakorol az emberekre szerte a világon. Ellen White igen termékeny író volt; több mint 5000 újságcikket és 40 könyvet írt. Ma az 50 000

oldalnyi kéziratból összeállított gyűjteményes köteteket is beleértve több mint 100 könyve kapható angol nyelven. Írásaiban sokféle témát tárgyal. Írt a vallásról, a nevelésről, a kapcsolatokról, az evangelizálás, a próféciák, a könyvkiadás, a táplálkozás, sőt a menedzsment témáiról is. A keresztényi életről szóló egyik legnépszerűbb könyve, a *Jézushoz vezető út* több mint 160 nyelven jelent meg.

A próféta ajándéka és Jézus második eljövetele

Ellen White azonban több volt, mint tehetséges író. A Biblia szól arról, hogy a keresztény egyházban a prófétálás ajándéka ismét fellelhető lesz Jézus második eljövetele előtt. Jóel 2:28–29 versei megfogalmazzák Isten ígését, hogy kitölti Lelkét emberekre, és nekik adja a próféta ajándékát. Így szólnak az igék: *„És léssen azután, hogy kiöntöm lelkemet minden testre, és prófétálnak a ti fiaitok és leányaitok; véneitek álmokat álmodnak; ifjaitok pedig látomásokat látnak. Sőt még a szolgálókra és szolgálóleányokra is kiöntöm azokban a napokban az én lelkemet.”*

A korai keresztény egyházban végbement dinamikus növekedés és a lelki ajándékok megnyilvánulása előrevetíti számunkra, milyen lesz a Szentlélek ki-

töltetése Jézus második eljövetele előtt. Péter is Jóel szavait idézi hatalmas pünkösti prédikációjában (ApCsel 2:16–21), de nem ez volt az egyetlen alkalom, amikor a prófétálás ajándékát adta az Úr.

Jóel 2. fejezetének többi része alkotja a próféta ajándéka témájának hátterét, és ebből megtudhatjuk, hogy Isten erőt adó Lelkének hatalmas megnyilvánulása Jézus második eljövetele előtt fog bekövetkezni. Jel 12:17-ben János meghatározza Isten végidőben élő népének főbb jellemvonásait. Akik abban az időben élnek, engedelmeskednek Isten parancsolatainak, és náluk van „a Jézus Krisztus bizonyágtétele”. Azt sem kell találgatnunk, mit jelent a Jézus Krisztus bizonyágtétele kifejezés. Jel 19:10 világosan elmondja, hogy „a Jézus bizonyágtétele a próféta lelke.”

Segítség a Jézus második eljövetelere való felkészülésben

Ellen White élete és szolgálata legalábbis részben e bibliai jóvendőlések teljesedését jelenti. Ellen szolgálatának 70 esztendeje alatt több száz látomást és profetikusságot kapott. A látomások hossza különböző volt: megesett, hogy kevesebb, mint egy percig tartott egy látomás, de volt, hogy csaknem négy órahosszáig.

Isten különleges követeként hívta el őt, hogy felhívja a világ figyelmét a Bibliára, és segítsen az embereknek Jézus eljöveteleire készülni. Saját szavait idézzük: „Üzenetem lényege a következő: Készüljetek, készüljetek az Úr eljövetelére! Töltsétek fel lámpásaitokat, hadd ragyogja be az igazság fénye a mellékutakat és a félreeső helyeket is! Az egész világ várja a figyelemztetést, hogy mindennek vége közel van!”¹

Ez a prófétai ajándék természetesen sosem pótolhatta, egészíthette ki, vagy helyettesíthette a Bibliát! A Biblia marad az egyetlen mérce, aminek alapján Ellen White írásait és minden más írást meg kell ítélni.² A Biblia tartalmazza azokat a kritériumokat, amelyek alkalmazásával meghatározható, hogy egy próféta szolgálata valóban teljesíti-e a Jóel és a Jelenések könyve jövendöléseit.³ Ellen White az igaz próféták minden bibliai követelményének megfelel. Ellen White szolgálata mindig is a Biblia gondos tanulmányozására hívta fel a figyelmet, és arra buzdított.

Lehetetlen úgy olvasnunk Ellen White írásait, hogy ne érezzük meg benne a sürgetést. Az ő személyes kapcsolata Jézussal akkor kezdődött, amikor 1844 előtt a hívők buzgón várták Jézus közeli eljövetelét. És bár ő maga felismerte, hogy a második advent előtt még egyéb eseményeknek is be kell következniük, életét mégis ez a várakozás és lelkesedés fűtötte.

Sokak élete megváltozik

Az ótestamentumi próféták több írásában szerepel fő témaként Isten ítéletének és szabadításának elérékezése. Ézsaiás, Ezékiel, Jóel, Sofóniás és más ószövetségi próféták is megjövendölték „az Úr napjának” eljövetelét.⁴ Jóel kijelentése világos, és a közeljövőre mutat: „Rémüljenek meg e föld minden lakói; mert eljő az Úrnak napja; mert közel van az” (Jóel 2:1).

Az újtestamentumi írók is felvetik írásaikban ugyanezt a témát.⁵ Péter, Pál, Jakab és más újszövetségi szerzők mindnyájan hitték és tanították, hogy Jézus hamar eljön. Figyeljük meg, mit ír Péter 2Pt 3:9–10-ben: „Nem késik el az ígérettel az Úr, mint némelyek késelemnek tartják; hanem hosszan tűr érettünk, nem akarván, hogy némelyek elveszenek, hanem hogy mindenki megtérésre jusson. Az Úr napja pedig úgy jó majd el, mint éjjeli

Ellen White írásaiban és életében egyaránt bemutatta annak kifinomult művészetét, miként lehet a jelen világ realitásai és az örökkévalóság mezsgyéjén élni.

tolvaj, amikor az eget ropogva elmúlnak, az elemek pedig megégve felbomlanak, és a föld és a rajta lévő dolgok is megégnek.”

A Jézus közeli eljövetelebe vetett hit volt a változás előfutára, valamint az evangélium nagyon gyors terjedésének mozgatórugója szerte a Római Birodalomban, hiszen a Jézusról szóló jó hír egy generáción belül elterjedt.

Ez a hit később is megváltoztatta az emberek életét, még egy farmerét is, aki úgy döntött, egymaga áll neki a Biblia tanulmányozásának. Miután Dániel 8. fejezetében a 2300 estéről és reggelről szóló próféciát kutatta, William Miller arra a következtetésre jutott, hogy Jézus hamar eljön. Lelkesedéssel töltötte el a gondolat, hogy „körülbelül 25 év...”, és jelen életünk minden ügye véglegesen felgöngyölödik.⁶ Ez a jó hír túlságosan örömteli volt ahhoz, hogy megtartsa magának. Habár teljesen alkalmatlannak tartotta magát a munkára, és tisztában volt vele, hogy nincs sem képesítése sem tapasztalata a szónoki hivatás területén, mégis tudta, hogy el kell mondania az üzenetet másoknak. Legnagyobb vágya az volt, hogy lássa, amint az emberek elfogadják Jézust Megváltójuknak, és örömmel várják eljövételét. A Jézus eljövetelebe vetett hit képes motiválni és lelkesíteni a leggyengébb hívőt is.

A Krisztus második adventjében való hit biztos horgony volt az összezavart adventisták számára, amikor az Úr nem jött vissza 1844-ben, ahogyan várták. A csalódás visszaüzte őket a Biblia mellé, és nekiálltak még alaposabban tanulmányozni a próféciákat; s közben rájöttek arra, hogy a dátum helyes volt, viszont az esemény nem. Ez nem Jézus földre jöttének az időpontja volt, hanem annak ideje, hogy a mennyei szentélyben elkezdje szolgálatának utolsó fázisát. Mégis jó úton haladtak tehát a próféciák megértésében, és Jézus valóban hamarosan jön!

A Jézus eljövetelebe vetett szilárd hit volt az, ami elősegítette az adventizmus növekedését és terjedését, hiszen az akkori néhány száz hívőből álló kis csoport mára egy több mint 18 milliós közösségé fejlődött. Ellen White számára a Jézus eljövetelebe való várakozás adta meg egész életének, valamint munkájának az irányát a szárnyait bontogató Hetednap Adventista Egyházban. Jézus eljövetele az ő szemükben nem csupán egy elképzelt jövőbeli esemény volt. Ő ezt az eseményt olyannyira valóságosnak és azonnalinak hitte, hogy nagyon sürgősnek tartotta az advent örömhírének eljuttatását az egész világra, a lehető legrövidebb időn belül. Ezt írta: „Jézus jön! Halljuk a közeledő Isten lépéseinek hangját... El kell készítenünk az útját azáltal, hogy megteesszük a részünket, és segítünk az embereknek felkészülni erre a nagy napra.”⁷

Óvás a fanatizmus ellen

Egyes adventisták esetében a Jézus közeli eljövetelebe vetett hit fanatizmushoz vezetett,⁸ de Ellen White szilárdan kitartott amellett, hogy hitünk horgonya egyedül a Szentírás legyen, ne pedig valamiféle érzelmi túlfűtöttség. Írásaiban és életében egyaránt bemutatta annak kifinomult művészetét, miként lehet a jelen világ realitásai és az örökkévalóság mezsgyéjén élni. Ellen White levelei és cikkei tele vannak esettanulmányokkal azzal kapcsolatban, hogyan készíthetünk gyakorlati terveket Isten országának építésére, miközben az Úr második eljöveteleire összpontosítunk. Írásaiban bemutatja: ahelyett, hogy képtelenné tenné a hívőket a hasznos életre, éppen ez a hit az, ami lelkesít arra, hogy tudatosan éljük meg egyéni és közösségi életünket, hogy felkészítsük a világot Jézus eljöveteleire.

„Mert semmit sem cselekszik az én Uram, az Úr, míg meg nem jelenti titkát

az ő szolgálóinak, a prófétáknak” (Ám 3:7). Mivel betartja szavát, ezért Isten mindig különleges vezetést adott prófétái által. Most, amikor a föld történelmének záró szakaszában élünk, engedjük Istent újra munkálkodni! Találjunk bátorítást és iránymutatást, miközben Ellen White írásait olvassuk és alkalmazzuk életünkben! Legyen látásunk arról, milyen lesz jövőbeni otthonunk Isten közvetlen szomszédságában! Ő készen áll arra, hogy segítse egy második pünkösöd megvalósulását, és vezessen bennünket prófétai szaván keresztül. A kérdés csak az: Mi készen vagyunk erre?

- 1 Ellen G. White: *Testimonies for the Church*. Mountain View, Calif., 1948, Pacific Press Pub. Assn., 9. köt., 106. o.
- 2 *A hetedik napot ünneplő adventisták hitelvei*. Budapest, 2002, Advent Kiadó, 240–241. o.
- 3 Az igaz próféta meghatározására öt bibliai ismérvet említhetünk: 1) Istentől származó közlések látomásos és álmok által (4Móz 12:6); 2) mindenben egyezik Isten szavával, amely az Úr első és legfontosabb kijelentése (Ézs 8:20); 3) Jézusra mutat (1Jn 4:1–2); 4) jövendölései teljesednek (Jer 28:9); and 5) prófétai szolgálata gyümölcsöző (Mt 7:20).
- 4 Lásd pl. Ézs 13:6; Ez 30:2–4; Jöel 1:15; Sof 1:6–8; Abd 15.
- 5 Vesd össze pl. 2Pt 3; 1Thessz 4:15; 5:3; and Jak 5:7–8.
- 6 R. W. Schwarz és F. Greenleaf: *Light Bearers*. Nampa, Idaho, 1995, Pacific Press Pub. Assn., 33. o.
- 7 Ellen G. White: *Evangelism*. Washington, D.C., 1946, Review and Herald Pub. Assn., 219. o.
- 8 Lásd még: George Knight: *William Miller and the Rise of Adventism*. Nampa, Idaho, 2010, Pacific Press Pub. Assn., 209–227. o.

k é r d é s e k

elmélkedésre és megbeszélésre

1. Miként készíthetjük lelkesebb missziómunkára annak felismerése, hogy mi egy profetikus mozgalom része vagyunk?
2. Milyen összefüggést találhatunk a Jézus közeli eljövetelebe vetett hit valamint a megújulás és a reformáció között?
3. Milyen szempontból segítenek nekünk Ellen White írásai abban, hogy elkerüljük a fanatizmust?

Jon Paulien

Hét kulcs a Jelenések könyve titkainak megértéséhez

A kulcsok ajtókat, kapukat nyitnak meg. Igen találó címet választott a szerző könyvéhez, hiszen a Jelenések könyve a Szentírásnak leginkább jelképekből felépített könyve. Képi beszédnek a megértéséhez viszont nem kell sok magyarázat annak részére, aki a képeket kibontó „kulcsok” birtokába kerül. Ezek a „kulcsok” magában a Bibliában találhatóak meg. Nem is egyebek, mint egyrészt az Ószövetség igéi, eseményei, szertartásai, élő és élettelen szereplői a templomszolgálatnak; másrészt Jézus Krisztus utalásai, szavai az evangéliumokból.

Jon Paulien nem törekedett akadémikus stílusra, nem használ túl széles skálájú bibliográfiát. Könyve az Ige Jézusát megtalálni óhajtó embernek viszont remek iránytű. Jó szívvel ajánljuk bárkinek, aki szeretné megkapni a „kulcsokat”, hogy megértse a Jelenések könyvét.

„Krisztus bennetek, a dicsőségnek ama reménysége”

A MÁSODIK ADVENT BIZONYOSSÁGA

A mentőknek igazán nehéz dolguk volt egy esetről, amikor igyekeztek felhozni egy sérült férfit a meredek lejtőn egy jobban megközelíthető pontra a kaliforniai Los Angeles megyében. Habár maga a mentés is elég veszélyes és kockázatos volt, a sérült tovább nehezítette a dolgokat azzal, hogy a megmentésére érkező helikoptert meglátván hisztérikusan hánykolódni kezdett. Mint kiderült, attól tartott, hogy sok pénzt fognak kérni tőle a mentésért. Csak azután engedte, hogy a mentők befejezzék a műveletet, miután meggyőzték arról, hogy a mentés teljesen ingyenes lesz számára.

Megdolgozunk magunkért?!

Hogyan gondolunk saját megmentésünkre? Készek vagyunk engedni, hogy Jézus megmentsen bennünket? Készen lennénk arra, hogy már ma találkozzunk vele? Miközben az első kérdésre mindnyájan készségesen válaszoljuk, hogy igen, Jézus ment meg bennünket, a második kérdésre viszont legtöbbször már tétova választ adnánk. A menny mércéje igen magas. Ha komolyan megvizsgáljuk

életünket, csakis egyféle következtetésre juthatunk: mindnyájan bűnösök vagyunk (Róm 3:9). Nem vagyunk méltók a mennyre. Valamit tehát tenni kell.

A legtöbb világvallásban van egy közös vonás. Ha kapni akarunk valamit, azért tenni is kell; tehát: az üdvösséget ki kell érdemelni. Ez a szemlélet a kereszténységbe is alattomosan belopakodott. Rászokhatunk, hogy függünk az imától, a bibliaolvasástól vagy a jócselekedetektől, mégpedig azért, hogy valamiféle biztonságérzetünk legyen abból a szempontból, hogy minden rendben lesz. Mindezek mélyén az a halvány sejtelen rejlik, hogy valójában Krisztus, plusz az általam megtett dolgok szükségesek az üdvösségemhez.

Jó hír

Talán kicsit hasonlítunk a sérült emberhez, és félünk a mentőművelettől, mert tisztában vagyunk azzal, hogy nem tudunk érte fizetni. Ám van egy igazán jó hír számunkra! Igaz, hogy mindnyájan bűnösök vagyunk, és nem tudjuk lefizetni bűneink zsoldját. Jézus azonban meghalt vétkeinkért, hogy nekünk ne kelljen

meghalnunk azokért (2Kor 5:21). Jézus elfoglalta a helyünket a kereszten, hogy mi szabadok lehessünk. Ezért a mentésért nem kell fizetnünk, mert Jézus Krisztus a teljes árat lefizette a Golgotán. Amikor elfogadjuk Jézust személyes Megváltónknak, akkor teljes bizonyosságunk lehet afelől, hogy ha Jézus most jönne értünk, akkor nyugodtan találkozhatnánk vele.

Ingyen van, de nem olcsó

Isten üdvbizonyosságát akar nekünk adni (Róm 8:31–32). Ezt a bizonyosságot azonban csak akkor kapjuk meg, ha nem saját erőfeszítésünkre és önmagunkra tekintünk, hanem arra, amit Jézus tett értünk.

Ezen a ponton sok keresztény nyugtalan lesz. Az Isten által felkínált bizonyosságot elfogadni igen könnyűnek tűnik, és attól félnek, hogy a megváltás „olcsó kegyelemmé” válik, hiszen így az emberek egyszerűen újra meg újra kérik a megbocsátást, s közben az életükön semmit sem változtatnak. Az üdvösség ingyen van, de nem olcsó. Az örök élet ajándéka a legdrágább áron kerül hoz-

zánk, amit csak el tudunk képzelni. Ez a megváltás Jézusnak az életébe került, és bár nekünk ingyen van, mégis van szerepünk benne. Egy bibliai történet a megmentésről segítségünkre lehet ennek megértésében.

Kapaszkodni, bármi következik is

Jákób tudta, hogy megmentőre lesz szüksége. Hírt kapott, hogy testvérbátyja, Ézsau fégyverésekkel együtt útra kelt, hogy így találkozzék vele. Úgy tűnt, a megbékélésért küldött áldozatok nem hatottak semmit. Ézsau jön, hogy elégtételt vegyen rajta. Jákób előre átküldte a családját a folyón, és egyedül könyörgött Istenhez a segítségért.

Meg kellett valahogy menekülnie Ézsautól, ám azt is tudta, hogy neki, a hazug csalónak, nincs joga segítséget kérni Istentől. Amikor a segítség megérkezett, Jákób nem ismerte fel. Küzdött az Istennel, mert azt hitte, megtámadta valaki. Csak hajnalban eszmélt rá, hogy kivel harcolt valójában, és ekkor nyert bizonyosságot afelől, hogy megkapta a hőn áhitott segítséget. Miért? Jákób abahagyta a harcot Istennel, és inkább belekapaszkodott (1Móz 32:22–29).

Jézus megadja a szabadítást és a szükséges bizonyosságot is, ha belekapaszkodunk. Ellen White így fogalmaz: „Minden hívó lélek igazítsa akaratát teljesen az Isten akaratához, szíve maradjon töredelmes és bűnbánó, higgyen az Üdvözítő engesztelő vérében, és haladjon előre erőből erőbe, dicsőségből dicsőségbe.”¹ Ellen White a továbbiakban rámutat, hogy az üdvösséghez több szükséges a pusztá hitnél vagy elméleti elfogadásnál. Tudni, hogy Jézus a Megváltónk, nem csupán egy szép, vigasztaló gondolatot, vagy nyugalmat adó, értelmes eszményt jelent; sokkal inkább működő hitet és erőteljes előrehaladást.

Jakab egyértelműen kijelenti, hogy a hit cselekedetek nélkül értelmetlen (Jak 2:19). Jakab könyve gyakorlati példákkal mutatja be, hogy mivel ismerjük Isten megbocsátását, és hiszünk abban, hogy megvált és üdvözít bennünket, ezért engedelmeskedünk neki. Ha életünket Istennel éljük, annak gyakorlati hatása van mindennapi életünkre. Így bizonyosságunk lehet abban, hogy készen vagyunk találkozni Jézussal akkor is, ha ma érkezne.

Az örökkévalóságnak ezen az oldalán azonban a tökéletesség mindig növekedési folyamatot jelent, nem pedig egy stagnáló állapotot; erre pedig nem jutunk el mi magunk, akármennyi jót teszünk is. Ehelyett Jézusba kell kapaszkodnunk.

A legfontosabb mentőakció

A földi történelem végső és legfontosabb mentőakciója Jézus második eljövele lesz. A Biblia azt írja, hogy az egek feltekerednek, mint a papírtekercesek (Ézs 34:4), a föld pedig úgy inog, mint a részeg (Ézs 24:20).

Vajon a szentségnek egy különleges állapotában kell lennünk ahhoz, hogy Jézussal találkozzunk? Egyes hetednapi adventisták azt állították, hogy Isten jellege az utolsó nemzedékében élő hívők tökéletes élete által igazolódik. Ezt a kijelentést bizonyos Ellen White idézetekre alapozták, amelyeket a többi írásának háttere és szövegösszefüggése nélkül ragadtak ki. Ez sokakat félelembé taszít, és arra készíti a hívőket, hogy inkább magukra összpontosítsanak és ne Jézusra. Nem kétséges, hogy Istennek minden generációban az volt az akarata, hogy a keresztyények győzzék le a bűn hatalmát életükben (Róm 6:11–14). Az örökkévalóságnak ezen az oldalán azonban a tökéletesség mindig növekedési folyamatot jelent, nem pedig egy stagnáló állapotot; erre pedig nem jutunk el mi magunk, akármennyi jót teszünk is. Ehelyett Jézusba kell kapaszkodnunk. Naponkénti harcunk lényege abban áll, hogy engedjünk el mindent, ami elválaszt tőle, és – Jákóbbhoz hasonlóan – összpontosítsunk arra, hogy belekapaszkodunk Jézusba ahelyett, hogy harcolnánk az Ő Lelkével, vagy akadályoznánk munkáját azzal, hogy mi magunk próbálunk beavatkozni a mentőakcióba. A bizonyosság, hogy készek vagyunk találkozni Jézussal, nem annak függvénye, hogy megüssünk egy bizonyos mércét. A bizonyosság abban

van, hogy – Pál szavai szerint – meghalunk naponta mindannak, ami elválaszt bennünket Istentől, és belekapaszkodunk az Ő ígéreteibe.

Még ha az ég feltekeredik és a föld inog is, mi bizonyossággal mondhatjuk: „Ímé Istenünk, akit mi vártunk és aki megtart minket; ez az Úr, akit mi vártunk, örüljünk és örvendezzünk szabadításában!” (Ézs 25:9).

- 1 Ellen G. White: *Reflecting Christ* [Visszatükrözni Krisztust]. Hagerstown, Md., 1985, Review and Herald Pub. Assn., 74. o.
- 2 Angel Manuel Rodríguez: *Theology of the Last Generation* [Az utolsó generáció teológiája] c. cikke az *Adventist Review* 2013. október 10-i számában, 42. o.

k é r d é s e k

elmélkedésre és megbeszélésre

1. Hogyan lehetünk bizonyosak abban, hogy készen állunk Jézussal találkozni, ha már ma eljön?
2. Mit vár el Isten a hívők mindegyik nemzedékétől? Miben különbözik ez attól a meggyőződéstől, hogy az utolsó nemzedéknek tökéletesnek kell lennie?
3. Ha én ma bizonyos vagyok abban, hogy üdvözülök, amennyiben Jézus ma eljön, vajon egyértelmű, hogy egy hónap múlva is biztos leszek benne? Ha igen, miért, ha nem, miért nem?
4. Hogyan segíthetünk gyermekeinknek és ifjainknak abban, hogy ők is megtapasztalják az üdvbizonyosság örömét?

A legnagyobb rémület és a legnagyobb reménység

A FELTÁMADÁS ÖRÖME ÉS BIZONYOSSÁGA

Mután Charles Darwin 1859-ben kiadta világréngető elméletét, *A fajok eredete* című művét, a tudósok igyekeztek megtalálni kihalt őseink kövületmaradványait. 1910-ben Charles Dawson kiásott valamit, amiről úgy gondolta, hogy az a hiányzó láncszem az ősmaradvány-anyagban. Valójában azonban a lelet a történelem legnagyobb hazugságának bizonyult. A lelet nemsokára a piltdowni ember néven vált ismertté: egy koponya néhány részét tartalmazta és egy állkapcsot néhány zápfoggal. Dawson elvitte leletét egy híres őslénytankutatóhoz, aki megerősítette annak hitelességét.

A lelet híret szétkürtölték az egész világon. Ám a piltdowni embert övező hazugság hamarosan lelepleződött. A körülmények és a bizonyítékok egyszerűen nem egyeztek. Az 1950-es években a kormeghatározás fejlettebb módszerei bizonyították, hogy a koponya mindössze körülbelül 600 éves, az állkapocs pedig egy orangutáné. Úgy tűnt, jól értesült és képzett személyek lecsiszolták a fogakat, befestették, majd elhelyezték az állkapcsot a megfelelő helyre.¹

„Bizony nem haltok meg” – valóban?

Van valami szörnyű abban, ha valakinek hazudnak, hiszen senki sem szereti, ha becsapják. A hazugságok azonban sokszor hihetőnek tűnnek, mert ha nem így volna, senki sem dőlne be azoknak. Az első hazugságok egyikét a kígyó mondta Évának még az Éden kertjében. Éva elhitte a kígyó kijelentését: „Bizony, nem haltok meg!” (1Móz 3:4), majd evett a gyümölcsből. Azóta is hiszünk ennek a hazugságnak. Még amikor a halál küszöbén állunk, akkor is kapaszkodunk abba a hiábavaló reménybe, hogy valamiféle élet utána is vár ránk. Ez a hazugság lett az egyik legelterjedtebb hiedelem. Az égető kérdés mindnyájunk számára az: Mi történik, amikor meghalunk?

A halál alvása

A Szentírás elmondja nekünk, hogy a halál öntudatlan állapot. A Biblia az alváshoz hasonlítja a halált. „Mert az élők tudják, hogy meghalnak; de a halottak semmit nem tudnak, és azoknak semmi jutalmuk nincs többé; mivelhogy emléke-

zetük elfelejtetett. Mind szeretetük, mind gyűlöletük, mind gerjedésük immár elveszett; és többé semmi részük nincs semmi dologban, amely a nap alatt történik” (Préd 9:7–8).

Péter is megerősítette ezt pünkösd napján, amikor Dávid királyról beszélt: „Atyámfiai férfiak, szabad nyilván szólnom tielőttetek Dávid pátriárkáról, hogy ő megholt és eltemettetett, és az ő sírja mind e mai napig minálunk van” (ApCsel 2:29). Majd így folytatta: „Mert nem Dávid ment fel a mennyországba” (34. v.).

Egyesek azonban azt kérdezik, amikor a halál valóságának tényével küzdenek: „Még ha nem is biblikus ez, mi a rossz abban, hogy ha hiszem, hogy akit szerettem, már egy boldog, békés helyen van?”

Az, ha hisszük, hogy valaki halála után valahol tovább él, és tudatánál van, két eshetőség előtt nyitja ki a kaput. Először is, megengedi a gonosz erőeknek, hogy közvetlenül manipuláljanak bennünket, hiszen Sátán bukott angyalai fel tudják ölteni halott szeretteink formáját, és tudnak kommunikálni velünk. Másodsor: gyakorlatilag nullára csökkentik a történelem legnagyobb eseményének, Jézus második eljövételének jelentőségét.

A történelem csúcspontja

A Biblia úgy utal Jézus második eljöveteleire, mint a föld történelmének csúcseseményére. Nem olyan csekély jelentőségű esemény lesz, amiről a legtöbben tudomást sem vesznek.

Jézus megígérte, hogy félreismerhetetlen lesz, a látványos villámláshoz hasonló, amely napkeletől napnyugatig ellátszódik (Mt 24:27). János hozzátette: „minden szem meglátja őt” (Jel 1:7).

Ez egy lenyűgöző, csodálatos látványosság lesz. Jézus Krisztus második eljövetele az egyház áldott reménysége. A Megváltó visszajövetele szó szerinti, személyes, látható, világszéles esemény lesz. Amikor Ő visszatér, a meghalt igazak feltámadnak. Ez az esemény tehát olyan hangerővel jár majd, ami szó szerint „felébreszti a holtakat is”. Pál apostol gyors bepillantást enged számunkra 1Thessz 4:16–17-ben: „Mert maga az Úr riadóval, arkangyal szózatával és isteni harsonával leszáll az égből: és feltámadnak először akik meghaltak volt a Krisztusban; Azután mi, akik élünk, akik megmaradunk, elragadtatunk azokkal együtt a felhőkön az Úr elébe a levegőbe; és ekképpen mindenkor az Úrral leszünk.”

Jézus második eljövetelek azok, akik a Megváltóba vetett hitben aludtak el, feltámadnak az örök életre. Mivel tudjuk, hogy a halottak a sírban nyugszanak, a második advent és az öröklétre való feltámadás ígérete nagyon fontos számunkra.

Egy esemény – két egymástól teljesen eltérő reakció

A II. világháború idején a hadifoglyok meglepetten figyeltek fel a táboruk fölé szálló repülő hangjára. Kirohantak a barakkjaikból, és mindnyájan a felségjelzést próbálták beazonosítani. Aztán örömkialtást hallattak, integettek, és egymás nyakába borultak, hiszen nem ellenséges gépek voltak, hanem a saját szövetségeseik gépei. A szabadítás úton volt! A foglyok számára életük legnagyobb napja érkezett el, egy másik csoport számára azonban a repülőgépek hangja rémületet hozott az öröm helyett. Az örök hitetlenkedve és rémülettel meredtek a gépekre. Számukra az ítélet érkezett el. Rövid időn belül el kellett számolniuk kegyetlen tetteikkel. Rettegve hagyták el örhegyüket, és menekültek a dzsungelbe.

Akár a sírban fogunk aludni, akár élünk a második advent idején, mindenképpen látni fogjuk a történelem hatalmas zárójelenetét.

Rémület és öröm

Bár nagy örömet okoz, ha a feltámadásra, mint az ünneplés és az újratalálkozás alkalmára gondolunk, ám az is igaz, hogy a rettenet napja lesz azok számára, akik nem készültek fel a Jézussal való találkozásra. Ami sokak számára a föld történelmének legboldogabb pillanata lesz, az másoknak a legszörnyűbb percet fogja jelenteni. Akik nem készültek fel arra, hogy találkozzanak a Megváltóval, azok annyira kétségbeesetten akarnak eltűnni az Ő jelenlétéből, hogy a hegyekhez és a sziklákhöz fognak könyörögni: „Esetek mi reánk és rejtsetek el minket annak színe elől, aki a királyiságban ül, és a Bárány haragjától” (Jel 6:16).

Ám közülünk senkinek sem kell abban a csoportban lennie. Jézus mindenképpen gondoskodott, ami ahhoz szükséges, hogy örömmel várjuk az Ő visszatértét. Akár a sírban fogunk aludni, akár élünk a második advent idején, mindenképpen látni fogjuk a történelem hatalmas zárójelenetét. Látni fogjuk, amint az utolsó ellenség, a halál, elnyeletik diadalra. Ellen White így írja le ezt a jelenetet: „a föld rázkódása, a villámok cikázása és az ég zengése közepette hívja elő Isten Fia az alvó szenteket. Kezét az ég felé emeli, és az igazak sírjára tekintve kiáltja: »Ébredjétek, ébredjétek, ébredjétek, ti, akik alusztok a porban, és keljétek fel!« A halottak az egész földön meghallják ezt a hangot, és akik hallják – minden nemzetségből, ágazatból, nyelvből és népből mérhetetlen sokan – életre kelnek. A halál tömlöcéből lépnek elő, hervadhatatlan dicsőségben. Lépésük zajától zeng a föld. »Halál! hol a te fullánkod? Pokol! hol a te diadalmad?« (1Kor 15:55) – kiáltják. Az élő igazak és a feltámadt szentek hangja boldog győzelmi kiáltásban olvad össze.”²

Nem kell elhinnünk Sátán hazugságát. A halállal kapcsolatban nem kell abba a kétségbeesett reménybe kapaszkodnunk, hogy valahogyan, valahol az élet tovább folytatódik. Az az áldott reménységünk, hogy a halál örökre elveszti fullánkját! Örömmel várhatjuk azt a nagy találkozást, amikor Jézus visszatér az ég felhőiben, hogy feltámassza a holtakat. Köszönhetjük egymást, és soha többé nem kell elbúcsúznunk!

- 1 Jane McGrath: *10 of the Biggest Lies in History* [A történelem 10 legnagyobb hazugsága] <http://history.howstuffworks.com/history-vs-myth/10-biggest-lies-in-history.htm#page=6>.
- 2 Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 1985, H. N. Adventista Egyház, 572–573. o.

k é r d é s e k

elmélkedésre és megbeszélésre

1. A holtak állapotáról szóló bibliai tanítás hogyan ad vigaszt annak, aki éppen gyászol?
2. Milyen veszélyeket rejt a halhatatlan lélekben való hit?
3. Miért fontos tudni azt, mit mond a Biblia Jézus eljöveteleének módjáról?
4. Hogyan lehetünk biztosak abban, hogy örülni fogunk és nem rettegni Jézus második eljövetelekor?

második szombat

A küzdelem véget ér

ÍRTA: ELLEN G. WHITE

Az ezer esztendő végén Krisztus a megváltottak és az angyalok kíséretében ismét eljön a földre. Félelmes méltósággal száll alá, és életre szólítja a gonoszokat a végítéletre. Hatalmas sereg jön elő, megszámlálhatatlan, mint a tenger fővénye. ...

Krisztus az Olajfák-hegyére ereszkedik le... Az új Jeruzsálem káprázatos ragyogással alászáll az égből a fogadására megtisztított és előkészített helyre. Krisztus belép a Szent Városba, és vele népe és az angyalok.

Ekkor Sátán felkészül az utolsó nagy összecsapásra. A tét a főhatalom. Amíg a gonoszság fejedelme nem gyakorolhatta hatalmát, és nem volt kit becsapjon, addig tehetetlen és komor volt. De amikor a gonoszok feltámadnak, és Sátán maga mellett látja a nagy sokaságot, reménye újraéled, és eltökéli, hogy nem adja fel a nagy küzdelmet. Az elkárhozottak egész seregét zászlaja alá gyűjti, és megkísérli velük tervét megvalósítani.

Abban a roppant nagy tömegben témérdek ember van az özönvíz előtti időből... magas kort megért, hatalmas természetű szellemóriások. ... Vannak közöttük királyok és hadvezérek, akik népeket győztek le; vitéz emberek, akik soha egyetlen csatát nem vesztek el; büszke, becsvágyó harcosok, akiknek közeledtére birodalmak reszkettek.

Sátán először angyalaival tanácskozik, majd a királyokkal, hódítókkal és hatalmasokkal. ... Végül támadásra szól a parancs, és a megszámlálhatatlan sereg elindul. A tömött sorok katonai pontossággal haladnak a repedezett, egyenetlen földön Isten Városa felé. De Jézus parancsára bezárulnak az új Jeruzsálem kapui. Sátán seregei pedig körülveszik a várost, és felkészülnek az ostromra.

Krisztus megkoronázása, a bírák

Krisztus ekkor ismét megmutatja magát az ellenségnek. Messze a város felett, fényes arany alapzatú trónon ül az Isten Fia, és körülötte országának polgárai. ... A föld és a menny összesereglett lakóinak jelenlétében megtörténik Isten Fiának megkoronázása. Majd a királyok Királya, aki megkapta a legnagyobb méltóságot és hatalmat, ítéletet mond a kormányzata ellen lázadókra, és végrehajtja ítéletét törvényének áthágóin és népe sanyargatóin. Isten prófétája ezt mondja:

„Láték egy nagy fehér királyi széket, és a rajta ülőt, akinek tekintete elől eltűnnek a föld és az ég, és helyük nem található. És látám a halottakat, nagyokat és kicsinyeket állani az Isten előtt; és könyvek nyitvatának meg, majd egy más könyv nyitvaték meg, amely az életnek könyve; és megítéltetének a halottak azokból, amik a könyvekbe voltak írva, az ő cselekedeteik szerint” (Jel 20:11–12).

A gonoszoknak, mihelyt a könyvek megnyílnak, és Jézus rájuk tekint, minden bűnük eszükbe jut. Meglátják, hol tért le lábuk a tisztaság és a szentség útjáról. ...

Az egész gonosz világ a menny kormányzásával szembeni lázadása miatt Isten ítélőszéke előtt áll. Nincs senki, aki ügyüket védené. Nincs mentségük. A rájuk kimondott ítélet: örök halál.

Sátán látja, hogy lázadása, amelyre senki nem kényszerítette, alkalmatlanná tette a mennyei életre. Képességeit az Isten elleni harcban gyakorolta. A menny tisztasága, békéje és harmóniája mérhetetlen gyötrelme lenne számára. Isten irgalma és igazságossága ellen emelt vádjai elnémulnak. A gyalázat, amellyel Jahvét akarta illetni, teljesen visszahull reá. És Sátán most leborul, és beismeri, hogy Isten jogosan ítélte el.

„Ki ne félne Téged, Uram! És ki ne dicsőítené a Te nevedet? Mert csak egyedül vagy szent. Mert eljönnek mind a pogányok, és lehajolnak előtted; mert a Te ítéleteid nyilvánvalókká lettek” (Jel 15:4). Minden kétely, amely a hosszú küzdelem során az igazság és tévelygés kérdésében felmerült, most tisztázódik. ... Sátán a saját cselekedetei ítélik el. Az események teljes mértékben igazolják Isten bölcsességét, igazságosságát és jogosságát. ...

A gonosz kiírtatik

Istentől az égből tűz száll alá. A föld feltöredezik. ... Még a sziklák is tüzet fognak. A gonoszok a földön kapják meg büntetésüket (Péld 11:31). *„Pozdorjá”-vá lesznek, és megégeti őket az eljövendő nap, azt mondja a Seregeknek Ura” (Mal 4:1).* ... Sátán romboló munkájának mindörökre vége. Hatezer évig megvalósíthatta szándékát: megtöltötte a földet bajjal, és fájdalmat okozott az egész világegyetemnek. ... Most Isten teremtményei örökre megszabadulnak Sátólól és kísértéseitől. ...

A földet pusztító tűz borítja, de az igazak biztonságban vannak a Szent Vá-

rosban. Akik az első feltámadáskor léptek ki a sírjukból, azokon nincs hatalma a második halálnak. Míg Isten a gonoszoknak megemésztő tűz, népének nap és pajzs (Jel 20:6; Zsolt 84:12).

„Láték új eget és új földet; mert az első ég és az első föld elmúlt vala” (Jel 21:1).

A tűz, amely a gonoszokat megemészti, megtisztítja a földet. Elsőpri az átok minden nyomát. Nincs örökké égő pokol, amely a megváltottakat a bűn félelmes következményeire emlékezteti.

Csupán egyetlen emlék

A bűnnek csak egy emléke marad: Megváltónk örökre viselni fogja kereszthalálának nyomait. A bűn kegyetlen munkájának semmi emléke nem marad, csak a sebhelyek Krisztus fején, oldalán, kezén és lábán. Ott van az Üdvözítő dicsősége, ott van az *„Ő hatalmának rejteke”*... A Golgota sebei a Megváltót dicsőítik és hatalmát hirdetik az örök korszakokon át.

„Te nyájnak tornya, Sion leányának vára! Eljő tehozzád és elérkezik az előbbi hatalom” (Mik 4:8). Mióta a lángoló pallos az első emberpárt elzárta az Édentől, szent emberek várva várták ezt az időt, *„Isten tulajdon népének”* megváltását (Ef 1:14). Az ember a földet, amely eredetileg az ő birodalma volt, átjászotta Sátólól, és ez a hatalmas ellenség sokáig uralta. De Isten a megváltás terve útján visszaszerezte. Mindaz, ami elveszett a bűn miatt, *„megtaláltatott”*. ...

„Népem békesség hajlékában lakozik, biztonság sátraiban, gondtalan nyugalomban.” „Nem hallatik többé erőszakot a földeden, pusztítás és romlás határaidban, és a szabadulást hívod kőfalaidnak, és kapuidnak a dicsőséget.” „Házakat építenek és bennük lakoznak, és szőlőket plántálnak, és eszik azok gyümölcsét. Nem úgy építenek, hogy más lakjék benne; nem úgy plántálnak, hogy más egye a gyümölcsöt... Kezeik munkáját elhasználják választottaim” (Ézs 32:18; 60:18; 65:21–22). ...

Fájdalom nem férközhet a menny légkörébe. Ott nem lesz könny, sem gyászmenet, sem gyászszalag. *„Halál nem lesz többé; sem gyász, sem kiáltás... mert az első elmúltak” (Jel 21:4).*

Az örökkévalóság dicsősége

Az Új Jeruzsálem, a megdicsőült új föld fővárosa. ... *„Éjszaka nem lesz”* Isten városában. Nem lesz szükségünk, sem

A világegyetem minden kincse kutatásra tárul Isten megváltott gyermekei elé.

igényünk a pihenésre. Senki nem fárad bele Isten szolgálatába és nevének dicsőítésébe. Mindig frissek leszünk, mint reggel, és a reggelnek soha nem lesz vége. „És nem lesz szükségük szövétnekre és napvilágra; mert az Úr Isten világosítja meg őket” (Jel 22:5). A nap fényét feleslegessé teszi az a ragyogás, amely nem fájó és nem vakít, pedig felmérhetetlenül túl szárnyalja a déli nap verőfényét. A Szent Várost Isten és a Bárány dicsősége el nem halványuló fénnel önti el. A megváltottak az örök nappal Nap nélküli világosságában fognak járni.

„Templomot nem láttam abban: mert az Úr, a mindenható Isten annak temploma, és a Bárány” (Jel 21:22). Isten népének abban a kiváltságban lesz része, hogy szabadon érintkezhet az Atyával és a Fiúval. Közéleben leszünk, és nézhetjük arcának dicsőségét. ... A megváltottak kölcsönösen ismerni fogják egymást. A szeretet és a rokonszenv, amelyet Isten plántált a lélekbe, a legszebb és a legigazabb kifejezésre jut. ...

Ott a halhatatlan lények soha nem csökkenő örömmel fogják a teremtő hatalom csodáit, a megváltó szeretet titkait fűrkészni. ... A tanulás nem fogja elménket fárasztani, és erőnket kimeríteni. Ott a legnagyobb vállalkozások is véghezvihetők, a legmagasztosabb törekvések is megvalósíthatók, a legmagasabb célok is elérhetők. Mindig új magaslatok hívogatnak, új csodák gyönyörködtetnek, új igazságokat érthetünk meg, és új dolgok serkentetik a lélek és a test képességeit.

A világegyetem minden kincse kutatásra tárul Isten megváltott gyermekei elé. A halandóság bélyegétől megszabadult ember fáradhatatlanul szárnyal távoli világok felé, amelyeknek lakói sírtak az emberi szenvedés láttán, de örömeinek csendült ajkukon már egyetlen ember megtérésének hírére is. E föld lakói kimondhatatlan élvezettel osztoznak az el nem bukott lények boldogságában és bölcsességében. ...

És az évek, az örökkévalóság éveit folyamán még káprázatosabb, még dicsőségebb dolgok tárulnak fel Istenről és Krisztusról. Nő a szeretet, a tisztelet és a boldogság, miként a tudás is. Az ember minél többet megtud Istenről, annál jobban csodálja jellemét. Ahogy Jézus feltárja a megváltás kincseit, és a Sátánnal vívott nagy küzdelem csodálatos eredményeit, a megváltottak szívét még nagyobb áhítat tölti be, és még mámorosabb örömmel pengetik aranyhárfájukat. Tízezerszer tízezer és ezerszer ezer hang cseng össze a dicsőítés hatalmas kórusában.

„Minden teremtmény a mennyben és a földön, a föld alatt és a tengerben, és minden, ami ezekben van, ezt mondja: A királyi széken ülő, és a Bárányé az áldás és a tisztesség, a dicsőség és a hatalom örökkön-örökké” (Jel 5:13).

A nagy küzdelem véget ért. Nincs többé bűn, és nincsenek bűnösök. Az egész világegyetem megtisztult. A végteleen nagy teremtettséget tökéletes harmónia és boldogság tölti be. Tőle, aki min-

dent teremtett, árad az élet, a fény és az öröm a határtalan téren át. Élők és életelenek – a legparányibb atomtól a legnagyobb csillagig – tökéletes szépségükkel és felhőtlen boldogságukkal hirdetik, hogy Isten a szeretet.

RÉSZLETEK A NAGY KÜZDELEM CÍMŰ KÖNYV UTOLSÓ FEJEZÉTBŐL (BUDAPEST, 1985, H. N. ADVENTISTA EGYHÁZ).

A HETEDNAPI ADVENTISTÁK HISZNEK ABBAN, HOGY ELLEN G.

WHITE (1827–1915) NYILVÁNOS SZOLGÁLATÁNAK MINTEGY HETVEN ÉVE ALATT A PROFÉTASÁG BIBLIAI AJÁNDÉKÁVAL RENDELKEZETT.

k é r d é s e k

elmélkedésre és megbeszélésre

1. Amikor arra gondolsz, hogy a bűn véget ér, van valami ezzel kapcsolatban, ami megjesszt? Mi lenne az?
2. Mi a jelentősége annak, hogy Jézus az örökkévalóságon át viseli majd keresztre feszítésének jegyeit?
3. Számodra mi lesz a legcsodálatosabb abban, hogy Isten jelenlétében élhatsz?

IMPRESSZUM

Kiadja: **a Hetednap Adventista Egyház Magyar Uniója**
2119 Pécel, Ráday u. 12.; Tel.: (+36-28) 547-360; Fax: (+36-28) 452-229
Felelős kiadó: *Ócsai Tamás* unióelnök

A mű eredeti címe: *Living in Anticipation*
Eredeti kiadás: General Conference of Seventh-day Adventists, 2015

Fordította: *Hegyes-Horváth Csilla*
Korrektúra, nyomdai előkészítés: *Kiss Virág*

Nyomdai munkák: **Print 2000 Nyomda Kft.**
6000 Kecskemét, Nyomda u. 8.
Felelős vezető: *Kovács András*

Három angyal – egy üzenet!

Sorainkban már egészen az adventhívők első szerveződésétől fogva *Hármas angyali üzenet*-nek nevezzük a Jelenések könyve 14. részének 6 és 12 verse közötti szakaszt. A szerző – mint identitásunk egyik fontos alapját – úgy mutatja be a három, ég közepén repülő angyal üzenetét, hogy világos, pontos meghatározásokat fogalmaz meg a magyarázatban. Jon Paulienhez hasonlóan, láthatóan kerüli a túl bonyolult bemutatást, így a könyv egyszerű nyelvezete azok számára is alkalmas, akik most fognak bele ennek a bibliai szakasznak a vizsgálatába. Mivel a kezdetektől a „légadventistább” üzenetnek ismerik világszerte, így önazonosságunkat, küldetéstudatunkat is megerősíti.

Hamarosan kapható lesz az Advent Kiadónál. Rövidebb terjedelme miatt alacsony áron.

